

„Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét minden nap és kövessen engem.”

Vállalni, vagy megtagadni kell magunkat?

Meg tudnánk-e szerezni az egész világot?

Vagy törekvéseink dacára csak nagyon kis része jut nekünk? Kevésnek, vagy soknak érezzük, ami jut, vagy amit megszerzünk belőle?

Akarunk-e minden nap keresztet venni a nyakunkba?

Tudjuk-e, hogy a mai világ egyik leggazdagabb, legbiztonságosabb, legbarátságosabb földrajzi helyén élünk? Bevalljuk-e, hogy a mi környezetünk adta kereszt a legkisebb, a legkönnyebb? Kötelez ez minket arra, hogy átvegyünk a másokéból, a nehezebbekből?

Polinger Ágnes, Budapest